

- ਮਨਿ ਬੱਚੇ:- "ਮਨਿ ਬੱਚੇ :- ਬਾਪ ਦੂਰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਏ ਹਨ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਨਵਾਂ ਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ, ਤੁਸੀਂ ਹੁਣ ਸਵਰਗ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ"
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਜੀਨਾ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਵੱਚਿ ਅਟੁੱਟ ਨਸ਼ਿਚੇ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਨਸ਼ਿ.ਨੀ ਕੀ ਹੋਵੇਗੀ?
- ਉਤਰ:- ਉਹ ਅੱਖਾਂ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਬਾਬਾ ਦੀ ਸ੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚਲਦੇ ਰਹਿਣਗੇ, ਜੋ ਆਗਿਆ ਮਲਿ। ਕਦੇ ਖਿਆਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਵੱਚਿ ਕੁਝ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਹੋ ਜਾਵੇ ਕਉਂਕਿ ਅਜਹੀ ਨਸ਼ਿਚੇਬੁੱਧੀ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਰਸਿਪੋਨਸੀਬਲ ਬਾਪ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਿਚੇ ਦਾ ਬਲ ਮਲਿ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਵਸਥਾ ਅਡੋਲ ਅਤੇ ਅਚਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:- ਤੁਸੀਂ ਹੋ ਮਾਤਾ ਪਤਿ ਤੁਸੀਂ ਹੋ...

ਓਮ ਸ.ਤੀ। ਇਹ ਮਹਿਮਾ ਕਸਿਦੀ ਸੁਣੀ? ਜਸਿ ਨੂੰ ਸਵਿਏ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚਿ ਹੋਰ ਕੋਈ ਜਾਣਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਉਚ ਤੇ ਉਚ ਬਾਪ ਦੀ ਮਹਿਮਾ। ਬਾਕੀ ਜਸਿਦੀ ਵੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਫਾਲਤੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਚ ਤੇ ਉਚ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ। ਲੇਕਨਿ ਬਾਪ ਦੀ ਪਹਚਾਣ ਕੌਣ ਦੇਵੇ। ਖੁਦ ਆਕੇ ਆਤਮਾ ਦੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਹਚਾਣ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਕਸਿ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਵੀ ਪਹਚਾਣ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਹਾਨ ਆਤਮਾ, ਜੀਵ ਆਤਮਾ। ਸ਼ਰੀਰ ਜਦੋਂ ਛੁੱਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਆਤਮਾ ਨਕਿਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਮੁਰਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਅਵਨਿਸ਼ੀ ਹੈ। ਉਹ ਕਦੇ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਆਤਮਾ ਜੋ ਸਟਾਰ ਮਸਿਲ ਹੈ, ਉਹ ਅਤੀ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਵੇਖਣ ਵੱਚਿ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਕਰਤੱਵਿਆ ਸਭ ਆਤਮਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਘੜੀ - ਘੜੀ ਦੇਹ - ਮਭਮਿਨ ਵੱਚਿ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਫਲਾਣਾ ਹਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਅਸਲ ਵੱਚਿ ਕਰਦੀ ਸਭ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਤੇ ਆਰਗਨਜ਼ ਹਨ। ਇਹ ਸਾਧੂ ਆਦਿ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਆਤਮਾ ਬਹੁਤ ਸੂਖਸ਼ਮ ਹੈ, ਜੋ ਕੁਰਕੂਟੀ ਦੇ ਵੱਚਿ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਵੱਚਿ ਇਹ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣ ਦੇ ਸੰਸਕਾਰ ਹਨ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ - ਆਤਮਾ ਵੱਚਿ ਸੰਸਕਾਰ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ, ਆਤਮਾ ਨਰਿਲੇਪ ਹੈ। ਕੋਈ ਕਹਿੰਦੇ - ਸੰਸਕਾਰਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜਨਮ ਮਲਿਦਾ ਹੈ। ਮਤਭੇਦ ਬਹੁਤ ਹਨ ਇਹ ਵੀ ਕਸਿ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਹਿੰਦੀਆਂ ਆਤਮਾਵਾਂ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਕਿ ਸੂਰਜਵੰਸੀਆਂ ਨੂੰ ਹੀ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਹੀ 84 ਦਾ ਚੱਕਰ ਲਗਾ ਪਤਿਤ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਣ ਪਾਵਨ ਕੌਣ ਬਣਾਵੇ? ਪਤਿਤ ਤੇ ਪਾਵਨ ਉਚ ਤੇ ਉਚ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਸਭ ਤੋਂ ਉਚ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਸਭ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦੇ। ਪਾਛਿ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਤਾਂ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਸਾਰੇ ਇਕੱਠੇ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸਤਯੁਗ ਵੱਚਿ ਆਉਣਗੇ, ਸੂਰਜਵੰਸੀ ਰਾਜੇ ਅਤੇ ਪੁਰਜਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 84 ਜਨਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਾਛਿ ਤਾਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬਹੁਤ ਵਰਧੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਫਰਿ ਕਸਿ ਦੇ 83 ਜਨਮ ਤੇ ਕਸਿ ਦੇ 80 ਜਨਮ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਥੇ ਸਤਯੁਗ ਵੱਚਿ ਤਾਂ ਪੂਰੀ 150 ਵਰ੍ਹੇ ਉਮਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਜਲਦੀ ਮਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਕੋਈ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਵਿ ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਹੈ, ਉਵੇਂ ਮੇਰੀ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਸਰਿਫ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਵੱਚਿ ਆਉਂਦੇ ਹੋ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਵੀ ਉਦੋਂ ਹਨ ਜਦੋਂ ਪਤਿਤ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਬਹੁਤ ਦੁਖੀ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾ ਰਹੇ ਹਨ।

ਕਈ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਕਵਿ ਮੰਨੀਏ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਉਂਦੇ ਹਨ! ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭ ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ - ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਵੇ। ਹੁਣ ਉਹ ਹੈ ਨਰਿਕਾਰ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਪਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਆਉਣਾ ਵੀ ਹੈ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚਿ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚਿ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਇਵੇਂ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਇਤਨਾ ਛੋਟਾ ਹੈ ਜਵਿ ਆਤਮਾ ਛੋਟੀ ਹੈ, ਪਰੰਤੂ ਉਹ ਹੈ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰੀਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ, ਨਾਲੇਜਫਲ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਆਉਣਗੇ ਨਾ। ਗਾਇਨ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਦੂਰਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਆਇਆ ਦੇਸ਼ ਪਰਾਏ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਪਤਾ ਚੱਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਪਰਾਏ ਦੇਸ਼, ਮਤਲਬ ਰਾਵਣ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵੱਚਿ ਹਾਂ। ਸਤਯੁਗ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵੱਚਿ ਅਸੀਂ ਬੀਸ਼ਵਰੀਏ ਦੇਸ਼ ਮਤਲਬ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਵੱਚਿ ਸੀ ਫਰਿ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਅਸੀਂ ਪਰਾਏ ਦੇਸ਼, ਪਰਾਏ ਰਾਜ ਵੱਚਿ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਵਾਮ ਮਾਰਗ ਤੇ ਆ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਫਰਿ ਭਗਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਦੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਫਰਿ ਲੋਕੀ ਸ.ਵਿ ਦਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਲੰਗ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਪਰੰਤੂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵੱਡਾ ਤਾਂ ਉਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸਮਝਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਵੱਚਿ ਕੀ ਫਰਕ ਹੈ। ਉਹ ਨਾਲੇਜਫਲ ਸਦਾ ਪਾਵਨ, ਸੁਖ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਆਨੰਦ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਮ ਆਤਮਾ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹੋ ਪਤਿਤ - ਪਾਵਨ ਆਵੇ। ਉਹ ਹੈ ਪਰਮਪਤਿ ਜੋ ਕਲਪ - ਕਲਪ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮੁਸਾਫਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ, ਸਰਸਵਤੀ ਨੂੰ ਤਾਂ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪੁਕਾਰਦੇ ਹਨ ਨਰਿਕਾਰ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ। ਆਤਮਾ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਦੂਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਹੁਣ ਆਵੇ ਦੇਸ਼ ਪਰਾਏ ਕਉਂਕਿ ਸਾਰੇ ਪਤਿਤ ਬਣ ਚੁੱਕੇ ਹਨ। ਮੈਂ ਵੀ ਆਵਾਂਗਾ ਉਦੋਂ, ਜਦੋਂ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਖਤਮ ਹੋਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਵੀ ਹਾਂ - ਸੰਗਮਯੁਗੇ। ਇਹ ਕਸਿ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਹਿੰਦੇ ਵੀ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਪਰਮ ਆਤਮਾ, ਬੰਦੀ ਹੈ। ਅਜਕਲ ਫਰਿ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਤਮਾ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਪਰਮਾਤਮਾ ਸੋ ਆਤਮਾ। ਆਤਮਾ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਆਤਮਾ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੋਵੇਂ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹਨ। ਰੂਪ ਦੋਵਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਜਹਿਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਆਤਮਾ ਪਤਿਤ ਬਣਦੀ ਹੈ, 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰਟ ਵਜਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਨਮ ਮਰਨ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਆਤਮਾ ਸੋ ਪਰਮਾਤਮਾ ਕਹਿੰਦੇ ਤਾਂ ਕੀ ਸਤੋਪ੍ਰਥਾਨ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਤਮੋਪ੍ਰਥਾਨ ਵੱਚਿ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਹੀਂ, ਇਹ ਤਾਂ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹਾਂ, ਸ੍ਰਵ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ। ਮੇਰਾ ਜਨਮ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿਾ ਜਾਂਦਾ। ਮੈਂ ਆਉਂਦਾ ਹੀ ਹਾਂ ਨਰਕਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸਵਰਗਵਾਸੀ ਬਨਾਉਣ। ਪਰਾਏ ਦੇਸ਼ ਵੱਚਿ ਆਏ ਹਨ, ਆਪਣਾ ਸਵਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ। ਬਾਪ ਹੀ ਆਕੇ ਸਾਨੂੰ ਸਵਰਗ ਦੇ ਲਾਇਕ ਬਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਆਤਮਾਵਾਂ ਦਾ

ਪਾਰਟ ਆਪਣਾ - ਆਪਣਾ ਹੈ। ਪਰਮਾਤਮਾ ਜਨਮ - ਮਰਨ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਆਉਂਦੇ ਵੀ ਜਰੂਰ ਹਨ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਸ.ਵਿਰਾਤਰੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਉਹ ਕਦੇ ਆਏ, ਇਹ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਵੇ ਹੀ ਸ.ਵਿ ਜਯੰਤੀ ਮਨਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਜਰੂਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਏ ਹੋਣਗੇ, ਸਵਰਗ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ। ਪਤੀਤਾਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ ਜਰੂਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਆਉਣਗੇ ਨਾ। ਪਾਵਨ ਸ੍ਰਗਿਸ਼ਟੀ ਹੈ ਸਵਰਗ। ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਪਤੀਤ - ਪਾਵਨ ਆਓ। ਫਰਿ ਜਰੂਰ ਪਤੀਤ ਦੁਨੀਆਂ ਦੇ ਵਨਿਸ਼ ਦਾ ਸਮੇਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਹੀ ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨਗੇ। ਯੁਗੇ - ਯੁਗੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਨੂੰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੀ ਆਕੇ ਪਤੀਤ ਦੁਨੀਆਂ ਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਾਇਆ ਦੇਸ਼ ਹੈ, ਰਾਵਣ ਦਾ ਦੇਸ਼। ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਬੋਝਹੀ ਨਾ ਜਾਣਦੇ ਕੀ ਰਾਵਣ ਦਾ ਰਾਜ ਚਲ ਰਹਿਾ ਹੈ। ਕਦੇ ਤੋਂ ਇਹ ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ। ਪਹਿਲੀ - ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ, ਫਰਿ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕੀ ਉਹ ਕਲਪ ਦੇ ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ। ਇਹ ਕੰਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਹੀ ਹੈ, ਨਾ ਕੀ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ। ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਖੁਦ ਹੀ 84 ਜਨਮ ਲੈ ਹੋਣਾ ਉਤਰਦੇ ਹਨ। ਸੂਰਜਵੰਸ਼ੀ ਸਾਰੇ ਹੋਣਾ ਉਤਰਦੇ ਹਨ। ਝਾੜ ਅੱਧਾ ਤਾਜਾ, ਅੱਧਾ ਪੁਰਾਣਾ ਬੋਝਹੀ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੜ੍ਹਜੜ੍ਹਹੀਭੂਤ ਅਵਸਥਾ ਸਭਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਲਪ ਦੀ ਆਯੂ ਦਾ ਵੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ.ਸਤਰਾਂ ਵੱਚ ਲੰਬੀ - ਚੌੜੀ ਆਯੂ ਦੇ ਦੱਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਪ ਹੀ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਵੱਚ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਸੱਚ ਹੀ ਬੋਲਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਇਤਨੇ ਬੀ. ਕੇ. ਹਾਂ, ਸਭ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਹੈ ਤਾਂ ਤੇ ਮੰਨਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਚਲ ਜਦੋਂ ਨਸ਼ਿਚੇ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਸਭ ਸਮਝ ਵੱਚ ਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ ਕੀ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨਰਿਕਾਰ ਦੂਰਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਆਏ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਕੀਸ ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਚ ਆਏ? ਸੁਖਸਮਵਤਨ ਵੱਚ ਆਕੇ ਕੀ ਕਰਨਗੇ? ਜਰੂਰ ਇੱਥੇ ਆਉਣਾ ਪਵੇ। ਪ੍ਰਰਜਾਪਤਿ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਇੱਥੇ ਚਾਹੀਦਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਕੌਣ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਬਾਪ ਬੈਠ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜੀਸ ਵੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਉਹ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਬੱਚੇ ਵੀ ਤਾਂ ਬਣਦੇ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਅਡੋਪਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ (ਸਾਕਾਰ) ਸਹਤਿ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹਾਂ ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਜਨਮਾਂ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਸ੍ਰਗਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਚੱਕਰ ਪੂਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਫਰਿ ਰਪੀਟ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਪਾਵਨ ਬਨਾਉਣ ਦੇ ਲਈ, ਰਾਜਯੋਗ ਸਥਾਪਿਤ। ਪਾਵਨ ਬਣਨ ਦਾ ਹੋਰ ਕੋਈ ਰਸਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਰਾਜ ਮਨੁੱਖ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਗੰਗਾ ਆਦਿ ਤੇ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਨ, ਮੇਲੇ ਆਦਿ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਨਹੀਂ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਣੀ ਦੀਆਂ ਨਦੀਆਂ ਵੱਚ ਤਾਂ ਸਦੈਵ ਸ਼ਨਾਨ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਕਰਦੇ ਆਏ ਹਨ। ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕੀ ਗੰਗਾ ਵੱਚ ਡੁਬਕੀ ਮਾਰਨ ਨਾਲ ਪਾਪ ਨਾਸ਼ ਹੋਣਗੇ। ਪਰੰਤੂ ਕੀਸੇ ਦੇ ਵੀ ਪਾਪ ਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲਾਂ - ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਹੀ ਰਾਜ ਦੱਸੋ। ਆਤਮਾਵਾਂ ਹੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਪੁਕਾਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਨਰਿਕਾਰ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਵੀ ਨਰਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਰਗਨਸ ਦਵਾਰਾ ਆਤਮਾ ਪੁਕਾਰਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਦੇ ਬਾਦ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਆਉਣਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਡਰਾਮਾ ਵੱਚ ਪਾਰਟ ਹੈ।

ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਨੂੰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਸਥਾਪਨ ਕਰਨ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਸ.ਸਤਰਾਂ ਵੱਚ ਵੀ ਹੈ ਕੀ ਭਗਵਾਨ ਨੂੰ ਸੰਕਲਪ ਉਠਾਇਆ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਡਰਾਮਾ ਪਲਾਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਕਲਪ ਉਠਾਇਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਹਿਲੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਬੋਝਹੀ ਨਾ ਸਮਝਦੇ ਸਨ। ਦੰਨ - ਪ੍ਰਤੀਦੰਨ ਸਮਝਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਵੀਆਂ ਤੇ ਨਵੀਆਂ ਗੁਪਤ ਤੇ ਗੁਪਤ ਗੱਲਾਂ ਸੁਣਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਸੁਣਦੇ - ਸੁਣਦੇ ਸਮਝਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਇਵੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਸੀ ਕੀ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝ ਗਏ ਹਨ, ਹੋਰ ਵੀ ਸਮਝਣ ਵਾਲਾ ਬਹੁਤ ਪਿਆ ਹੈ। ਰੋਜ਼ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਕਵਿ ਕੀਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਇਹ ਨਸ਼ਿਚੇ ਕਰਨ ਕੀ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਜਰੂਰ ਸੱਚ ਦੱਸਣਗੇ। ਇਸ ਵੱਚ ਮੁੰਝਣ ਦੀ ਵੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ। ਬੱਚੇ ਕਈ ਪੱਕੇ ਹਨ, ਕਈ ਕੱਚੇ ਹਨ। ਕੱਚਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਕੂਲ ਵੱਚ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੰ.ਸੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕੀ ਅਸੀਂ ਕਵਿ ਸਮਝਾਈਏ ਕੀ ਪਰਮਪਤਿ ਪਰਮਾਤਮਾ ਆਕੇ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਉਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵੱਚ ਹੈ ਕੀ ਸ੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨੇ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਇਆ। ਹੁਣ ਪਤੀਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵੱਚ ਤਾਂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਆ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸੱਧਿ ਕਰੋ ਕੀ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਹੀ ਆਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਪਤੀਤ ਦੁਨੀਆਂ ਅਤੇ ਪਤੀਤ ਸ਼ਰੀਰ ਵੱਚ। ਬਾਪ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕੀ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਆਪਣੀ - ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਹੈ। ਕਈ ਤਾਂ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੀਨਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਬ੍ਰਹਮਣ ਸਭ ਇੱਕ ਜਹਿ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਪ੍ਰੰਤੂ ਦੇਹ - ਅਭੀਮਾਨ ਬੱਚਿਆਂ ਵੱਚ ਬਹੁਤ ਹੈ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹਨ ਕੀ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹਨ। ਡਾਇਰੈਕਸ਼ਨ ਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚਲਣਾ ਪਵੇ। ਵੱਡਾ ਬਾਬਾ ਜੋ ਕਹੇ, ਉਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਗੁਰੂਆਂ ਆਦਿ ਦੀ ਤੇ ਮੰਨਦੇ ਆਏ ਹੋ। ਹੁਣ ਬਾਪ ਤਾਂ ਜੋ ਸਵਰਗ ਵੱਚ ਲੈ ਜਾਣਾ ਵਾਲਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਅੱਖ ਬੰਦ ਕਰਕੇ ਮੰਨਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਅਜਹਿ ਨਸ਼ਿਚੇ ਬੁੱਧੀ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਵੱਚ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਫਾਇਦਾ ਹੋਵੇ, ਮੰਨ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਸਮਝੋ ਨੁਕਸਾਨ ਵੀ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਫਰਿ ਵੀ ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਨਾ - ਹਮੇਸ਼ਾ। ਇਵੇ ਹੀ ਸਮਝੋ ਕੀ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਬ੍ਰਹਮਾ ਲਈ ਨਾ ਸਮਝੋ। ਰਸਿਪੋਨਸੀਬਲ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਹ ਰਬ ਹੈ, ਉਹ ਠੀਕ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਕਹਣਗੇ ਕੀ ਮੈਂ ਬੈਠਾ ਹਾਂ। ਹਮੇਸ਼ਾ। ਸਮਝੋ ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਹੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ। ਇਵੇ ਹੀ ਸਮਝੋ। ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਤਾਂ ਨਸ਼ਿਚੇ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ, ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਮੇਰਾ ਮੰਨਦੇ ਰਹੋ ਤਾਂ ਤੁਹਾਡਾ ਕਲਿਆਣ ਹੁੰਦਾ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਬ੍ਰਹਮਾ ਵੀ ਜੇਕਰ ਕੁਝ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰਸਿਪੋਨਸੀਬਲ ਵੀ ਮੈਂ ਹਾਂ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਫਕਿਰ ਨਹੀਂ ਕਰੋ। ਸ.ਵਿਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਵਸਥਾ ਹੋਰ ਹੀ ਪੱਕੀ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਨਸ਼ਿਚੇ ਵੱਚ ਵਕਿਰਮ ਵੀ ਵਨਿਸ਼ ਹੋਣਗੇ, ਬਲ ਵੀ ਮਲਿਗਾ। ਜਨ੍ਹਾਂ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋਗੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਲ ਜਾਸਤੀ ਮਲਿਗਾ। ਜੋ ਸ੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲ ਸਰਵੀਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹੀ ਉਚ ਪਦਵੀ ਪਾਉਣਗੇ। ਬਹੁਤੀਆਂ ਵੱਚ ਦੇਹ - ਅਭੀਮਾਨ ਬਹੁਤ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੇਖੋ ਸਭ ਸਾਰੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨਾਲ ਕਵਿ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚਲਦਾ ਹੈ। ਸਭ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬੱਚਿਆਂ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ ਠੀਕ ਬੈਠੋ ਹੋ! ਕੋਈ ਤਕਲੀਫ਼ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ! ਲਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ। ਬੇਹੱਦ ਦੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਲਈ ਬਹੁਤ- ਬਹੁਤ ਲਵ ਹੈ। ਜੋ ਜਨ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਸਰਵੀਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਲਵ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਰਵੀਸ ਵੱਚ ਹੀ ਫਾਇਦਾ ਹੈ। ਸਰਵੀਸ ਵੱਚ ਹੱਡੀਆਂ ਦੇਣੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣਗੇ ਤਾਂ ਉਹ ਫਰਿ ਦਿਲ ਵੱਚ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕੀ ਇਹ ਬੱਚਾ ਫਸਟ ਕਲਾਸ ਹੈ। ਪਰ ਚਲਦੇ - ਚਲਦੇ ਕੀਸੇ ਤੇ ਗੁਰਹਚਾਰੀ ਵੀ ਬੈਠਦੀ ਹੈ। ਮਾਇਆ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ। ਗੁਰਹਚਾਰੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਫਰਿ ਗਿਆਨ ਉਠਾ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਕੋਈ ਤਾਂ ਫਰਿ ਕਰਮਣਾ ਸੇਵਾ ਅਥੱਕ ਹੋਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ।

ਤੁਹਾਡਾ ਕੰਮ ਹੈ ਸਭ ਨੂੰ ਸੁਖਧਾਮ ਦਾ ਮਲਕਿ ਬਣਾਉਣਾ। ਕੀਸੇ ਨੂੰ ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ। ਗਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਫਰਿ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਫਰਿ ਕੀਨਾ ਵੀ ਸਮਝਾਵੇ

ਤਾਂ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਸਮਝਾਣੀ ਦੇਣੀ ਹੈ ਆਤਮਾ ਅਤੇ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦੀ। ਕਵਿ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ 84 ਜਨਮਾਂ ਦਾ ਪਾਰ੍ਵ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਜੋ ਅਵਿਨਾਸ਼ੀ ਪਾਰ੍ਵ ਹੈ। ਕਦੀ ਬਦਲਣ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਡਰਾਮਾ ਵਿੱਚ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਸ਼ਿਚੇ ਵਾਲਾ ਕਦੇ ਹੱਲੇਗਾ ਨਹੀਂ। ਬਹੁਤ ਹੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਛਿੜੀ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਭੰਬੋਰ ਨੂੰ ਅੱਗ ਲਗੇਗੀ ਤਾਂ ਅਚਲ ਬਣ ਜਾਣਗੇ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਯੁਕਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਾਉਣਾ ਹੈ। ਚੰਗੇ - ਚੰਗੇ ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਸਰਵਸਿ ਤੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਢਲਿ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਤੱਖਿ ਜਾਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਮਹਿਨਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਸਿ ਦਾ ਬਹੁਤ ਸੌਂਕ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਗੁਣ ਹਨ ਉਹ ਬਾਬਾ ਵਰਨਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਛਾ।

ਮੰਨੋ- ਮੰਨੋ ਸੰਕੀਲਪੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨੀਂਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਸਰਵਸਿ ਵਿੱਚ ਹੱਡੀਆਂ ਦੇਣੀ ਹੈ, ਕਸਿ ਵੀ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਸੰਸ਼ੋ ਨਹੀਂ ਉਠਾਣਾ ਹੈ। ਸਭ ਨੂੰ ਸਰਵਸਿ ਨਾਲ ਸੁਖ ਦੇਣਾ ਹੈ, ਦੁੱਖ ਨਹੀਂ।

2. ਨਸ਼ਿਚੇ ਦੇ ਬਲ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਅਡੋਲ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਜਹਿੜੀ ਸ੍ਰੀਮਤ ਮਲਿਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਲਮਿਆਨ ਸਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਕਉਕਿ ਰਸਿਪੋਨਸੀਬਲ ਬਾਪ ਹੈ ਇਸਲਈ ਫਕਿਰ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਸਹਿਯੋਗ ਨੂੰ ਨੇਚਰ ਅਤੇ ਨੈਚਰਲ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਰ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਫੈਕਟ ਭਵ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਾਪ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ - ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਰਸੋਟੇਜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਵੇ ਨਰਿੰਤਰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਅਤੇ ਯੋਗੀ ਬਣਨ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਪਰਸੋਟੇਜ ਖਤਮ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਨੈਚਰਲ ਅਤੇ ਨੇਚਰ ਹੋ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਸਿ ਦੀ ਵਸਿਸ਼ ਨੇਚਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨੇਚਰ ਦੇ ਵਸ ਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਵੀ ਚਲਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਇਵੇ ਇਹ ਵੀ ਨੇਚਰ ਬਣ ਜਾਏ। ਕੀ ਕਰਾਂ, ਕਵਿ ਯੋਗ ਲਗਾਵਾਂ - ਇਹ ਗੱਲਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਣ ਅਤੇ ਹਰ ਸਬਜੈਕਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਫੈਕਟ ਬਣ ਜਾਵੇਗੇ। ਪ੍ਰਫੈਕਟ ਮਤਲਬ ਇਫੈਕਟ ਅਤੇ ਡਫੈਕਟ ਤੋਂ ਪਰੇ।

ਸਲੋਗਨ:- ਸਹਿਣ ਕਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਕਰੋ, ਮਜ਼ਬੂਰੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ।

*****